

Η υγεία την εποχή του Covid-19: Μια οπτική από την Ιταλία

από έναν νοσηλευτή είτε από μία νοσηλεύτρια που εργάζεται στην περιοχή της Emilia-Romagna στην Ιταλία

Το δημόσιο σύστημα υγείας έχει ανάγκη τη σταθερότητα και όχι το χειροκρότημα.

Το ιταλικό site Commonware διεξάγει επί του παρόντος έρευνα για την κρίση που σχετίζεται με τον Covid-19. Έτσι, στο εν λόγω site, πέρα από διεθνείς αναλύσεις, υπάρχει το υλικό που συγκεντρώθηκε από εργαζομένους σε εργοστάσια, δικυκλιστές και απασχολούμενους στον τομέα της υγειονομικής περίθαλψης. Έχουμε παραλάβει και αναδημοσιεύσει αυτό το μεταφρασμένο κομμάτι από έναν/μία ανώνυμο/η νοσηλευτή/νοσηλεύτρια, από την περιοχή Emilia Romagna, ο/η οποίος/οποία εκφράζει μια κριτική της αφήγησης περί “ηρώων” που περιβάλλει επί του παρόντος τους εργαζομένους στην ιατρική περίθαλψη στην Ιταλία. Μεταφράστηκε στα ελληνικά από συνδαιτυμόνες της Φάμπρικα Υφανέτ που βρίσκονται σε μερική καραντίνα λίγο πιο πάνω και λίγο πιο κάτω από την οδό Ολυμπιάδος.

Ερωτήματα από τους νοσηλευτές

Πώς μπορούμε να εργαστούμε με μόνο ένα ρεπό την εβδομάδα;

Πώς μπορούμε να εργαστούμε χωρίς επαρκή προστασία;

Πώς μπορούμε να εργαστούμε μη γνωρίζοντας αν είμαστε φορείς του ιού, διακινδυνεύοντας να μολύνουμε τους ασθενείς και τις οικογένειες μας;

Πώς μπορούμε να εργαστούμε σε νοσοκομειακά κτήρια που δεν είναι κατάλληλα για την έκτακτη ανάγκη που έχει προκύψει από τον Covid-19;

Πώς μπορούμε να εργαστούμε χωρίς κατάλληλη οργάνωση των εισερχόμενων ασθενών;

Πώς μπορούμε να δουλέψουμε γνωρίζοντας ότι μόνο ελάχιστα τεστ θα γίνουν επειδή είναι υπερβολικά ακριβά;

Πώς μπορούμε να δουλέψουμε γνωρίζοντας ότι ο εξοπλισμός προσωπικής προστασίας που χρησιμοποιούμε είναι περιορισμένος (και η μη συνετή χρήση του μπορεί να στερήσει την προστασία από κάποιον συνάδελφο);

Πώς μπορούμε να δουλέψουμε γνωρίζοντας ότι δύο νοσοκόμες έβαλαν τέλος στη ζωή τους εξαιτίας του συναισθηματικού και ψυχολογικού βάρους που προκαλείται από τον κοροναϊό;

Πώς μπορούμε να συνεργαστούμε όταν λαμβάνουμε συνεχώς μεταβαλλόμενες οδηγίες;

Πώς μπορούμε να εργαστούμε χωρίς ψυχολογική στήριξη;

Πώς μπορούμε να δουλέψουμε γνωρίζοντας ότι μετά από αυτή την έκτακτη ανάγκη τίποτα δεν θα αλλάξει στο δημόσιο σύστημα υγείας μας;

Πώς μπορούμε να εργαστούμε χωρίς επαγγελματική αξιοπρέπεια και αναγνώριση;

Πώς μπορούμε να δουλέψουμε ακούγοντας να μας αποκαλούν ήρωες, όταν αυτό που κάνουμε δεν μοιάζει παρά ελάχιστα ηρωικό;

Στην πρώτη γραμμή

Αυτά είναι αναμφίβολα τα ερωτήματα που καθημερινά βρίσκονται στο μυαλό των γιατρών, των νοσηλευτών, των βοηθών υγειονομικής περίθαλψης, των τεχνικών και του επικουρικού προσωπικού στο δρόμο προς τη δουλειά.

Για αυτούς τους επαγγελματίες δεν υπήρξε και ούτε θα υπάρξει ποτέ τέλος. Συνεχίζουν, και θα συνεχίζουν και λίγο παραπάνω αν μπορούν κάθε φορά. Παλεύουν και μετά δίνουν κι ακόμη έναν αγώνα. Η κυβέρνηση τώρα απαιτεί να καταβάλλουμε μεγάλη προσπάθεια. Μια προσπάθεια να κερδηθεί ο πόλεμος ενάντια στον κοροναϊό και όλα να επανέλθουν στο φυσιολογικό. Αλλά αυτή η κανονικότητα την οποία τόσο συχνά ευαγγελίζονται δεν είναι καθόλου ειδυλλιακή για εκείνους και εκείνες που αυτή τη στιγμή βρίσκονται στην πρώτη γραμμή στα νοσοκομεία, στις κλινικές, στην φροντίδα υγείας. Είναι περίεργο να πιστεύουμε πως η κυβέρνηση μαζί με τον πρόεδρο Conte, ανάμεσα σε μια συνέντευξη τύπου στις 11.00 πμ και σε μια γύρα χειροκροτημάτων από τα μπαλκόνια της χώρας, σε αυτή την ώρα ανάγκης, τώρα μόλις κατάφερε να συνειδητοποιήσει πόσο ζωτικής σημασίας ήταν να έχουμε ένα αξιοπρεπές σύστημα υγείας.

Στην πραγματικότητα, εκείνοι που θα πρέπει να καταβάλουν πραγματική προσπάθεια να καταλάβουν τι συμβαίνει, είναι όλοι αυτοί που σπεκουλάρουν και επωφελούνται από την υγειονομική περίθαλψη, παίρνοντας κακές αποφάσεις που επηρεάζουν τη ζωή μας, και στη συνέχεια απευθύνονται στην “κοινή λογική” εκείνων που εργάζονται στα νοσοκομεία και σε άλλες δομές υγείας. Μα τι έκπληξη, μετά από τόσα χρόνια χειριστων μεταρρυθμίσεων και απερισκεπτων περικοπών, ο μόνη πηγή ελπίδας για να σωθεί η Ιταλία από τον κοροναϊό είναι το δημόσιο σύστημα υγείας. Και οι άνθρωποι που εργάζονται στον τομέα της υγείας δεν είναι εκείνοι που θα κάνουν βήμα πίσω, επειδή απλά δεν μπορείς να κάνεις βήματα πίσω όταν ασχολείσαι με την υγεία των ανθρώπων (δεν θα μπορούσαμε ακόμη κι αν το θέλαμε δεδομένου των άσχημων συνθηκών). Έτσι οι βάρδιες ξεχειλώνουν ώρα με την ώρα, χωρίς φυσικά οι υπερωρίες να αμείβονται. Ορισμένες νοσηλεύτριες δεν κοιμούνται σπίτι τους για να περιορίσουν τη μετάδοση, να προστατέψουν τους ηλικιωμένους ενώ άλλες αγοράζουν μάσκες με δικά τους έξοδα. Αυτά συμβαίνουν σε καθημερινή βάση.

Για αυτό το λόγο δεν είμαστε ενθουσιασμένες με την προοπτική να επανέλθουμε στο φυσιολογικό. Το φυσιολογικό σημαίνει μισθούς πείνας (στους βοηθούς υγειονομικής περίθαλψης καταβάλλονται 3 ευρώ την ώρα), εξαντλητικές βάρδιες, ελάχιστη επαγγελματική αναγνώριση και σοβαρή έλλειψη πόρων. Όσοι εργάζονται στους θαλάμους γνωρίζουν αυτά τα πράγματα πολύ καλά. Ωστόσο, τώρα τους ζητάτε το αδύνατο: δουλειά για ατελείωτες ώρες, με βάρδιες πολύ μεγαλύτερες από τις κανονικές, όπου σε λούζει κρύος ιδρώτας εξαιτίας του φόβου της μετάδοσης και καυτός ιδρώτας γιατί είναι επίπονο να βοηθάς ασθενείς να μετακινηθούν φορώντας αυτή τη “στολή κατάδυσης” (τη φόρμα, τη μάσκα, το σκουφί, τα γάντια, τα γυαλιά). Και είναι σωστό οι νοσοκόμοι/μες να ιδρώνουν τώρα γιατί πρέπει. Δεν υπάρχει στιγμή να ξεποστάσεις όταν έχεις ένα θάλαμο γεμάτο ασθενείς σε αναπνευστήρες. Όμως ο θυμός και η δυσαρέσκεια μαζεύονται παράλληλα με τον ιδρώτα και την κούραση. Λοιπόν, πρόεδρε Conte να είσαι βέβαιος πως όλοι αυτοί οι εργαζόμενοι καταβάλλουν προσπάθεια (πάντα το έκαναν άλλωστε!). Αλλά που είναι η προσπάθεια των θεσμικών οργάνων; Που είναι οι μάσκες; Που είναι τα τεστ για όλους τους εργαζόμενους στην υγεία; Και πάνω απ' όλα: τι θα μείνει όταν η έκτακτη ανάγκη θα εκλείψει; Όταν ο πολυπληθής ηρωισμός μας τελειώσει

και γυρίσουμε πάλι πίσω στην καθημερινή ζωή, τι θα γίνει με τους εργάτες που αγωνίστηκαν στην πρώτη γραμμή στη μάχη ενάντια στον ιό;

Δεν είναι το χειροκρότημα αυτό που το δημόσιο σύστημα υγείας έχει ανάγκη, αλλά η βεβαιότητα ότι ριζικές αλλαγές και κυρίως επενδύσεις θα δρομολογηθούν από τους θεσμούς εκείνους που τις εβδομάδες αυτές γιορτάζουν τη σημασία της δημόσιας παροχής υπηρεσιών. Λέγεται πως το ιταλικό σύστημα υγείας είναι ένα από τα καλύτερα στον κόσμο. Ίσως να ήταν κάποτε. Δε νομίζω οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία να το πιστεύουν αυτό. Μπορούμε αλήθεια να πούμε πως το σύστημα μας είναι καλύτερο όταν οι Ιταλοί νοσηλευτές έχουν το χαμηλότερο μισθό στην Ευρώπη;

Αυτή τη στιγμή οι εργαζόμενοι στον τομέα της υγειονομικής περίθαλψης είναι απασχολημένοι με τη φροντίδα των ανθρώπων, αλλά περιμένουν με ανυπόμονα το τέλος της έκτακτης ανάγκης για να δουν τι μέλλει γενέσθαι. Να διαπιστώσουν ότι δεν τους φερθούν σαν μάσκα μιας χρήσης, που την ξεφορτώνεσαι όταν έχει υπηρετήσει το σκοπό της.